

PHẦN HAI

Tôi chưa hề nói đến điều đó chỉ chỉ tự suy nghĩ ra đó thôi.

Phi Phụng tự phụ :

- À ! Tôi hiểu ra rồi. Chú đang phân vân ở chuyện khác. Có lẽ chú đang nghĩ đến ngày mà chú rời khỏi công ty và các cô không chịu theo làm việc với chú. Nhưng tôi cam đoan với chú có tiền chú muốn gì mà không được.

Ông Bình xoa tay :

Phi Phụng à ! Thăng Khánh Vĩnh trong việc làm ăn cả đến chuyện tình cảm riêng tư, nó rất tế nhị, nên nhiều lần bác đây khó mà dò ý nó được. Cháu không phải quan tâm đến nó làm gì. Còn bây giờ bác muốn hỏi thăm về anh chi bên nhà. Thời gian này việc làm ăn mua bán còn thịnh không cháu?

Phi Phụng dè dặt:

- Trước sau như một gia đình cháu không hề có sự thất bại.

Ông Bình cao giọng:

- Hỏi thì hỏi vậy chứ bác hiểu rất rõ công việc kinh doanh của ba mẹ cháu bên đó. Nhưng còn phần cháu ?

Cô e ấp bảo :

- Việc này do anh Khánh Sơn quyết định ạ.

Bây giờ Khánh Sơn mới lên tiếng :

- Tôi lấy quyền gì để quyết định tương lai Phi Phụng, trong khi tôi vẫn trắng tay.

- Anh nói dối ! Mẹ vừa bảo công ty Khánh Bình là của anh. Mẹ bảo công ty này là của vợ chồng mình cơ.

Khánh Sơn cười nụ :

Phi Phụng à ! Mẹ tôi mơ ước vậy thôi, chứ làm gì có chuyện vợ chồng ở đây, khi mẹ tôi cũng như những người trong gia đình này thừa hiểu chúng ta chưa kết hôn kia mà.

- Nhưng lời hứa của anh với ba mẹ tôi thì sao ? Anh hứa những gì khi đi du học về ? Anh để tôi vì anh mà ngày đêm mong đợi.

- Rồi thời gian tôi xa nhà, Phi Phụng có thường lui tới thăm ba mẹ tôi không, hay cô chỉ biết có tôi thôi ?

Phi Phụng cười nụ :

- Tôi vẫn có việc làm hằng ngày, có thể nói là bù đầu với công việc. Anh có lo lắng cho tôi ngày nào không, hay tôi phải kiếm kế sinh nhai trong thời gian chờ đợi anh về ?

Bà Bình ôn tồn khuyên can :

- Khánh Sơn à! Con không nên mang việc riêng tư của hai đứa ra trước ba mẹ. Mẹ khuyên hai đứa hãy vì nhau một chút.

Phi Phụng nó nói cũng phải, vì từ bên nhà anh chị bên đó đến nhà mình mất phải một đoạn đường khá xa. Con phải hiểu cho nó. Trước sau gì nó cũng là vợ tương lai của con.

Khánh Vĩnh tiếp lời mẹ :

- Chị Phi Phụng nhanh nhẹn và giao tiếp khá đấy ! Anh không sợ thất bại trong công việc vì bên anh đã có chị ấy.

Khánh Sơn nhăn mặt :

- Anh lỡ rồi Vĩnh ạ ! Phi Phụng không thành thật với anh đâu. Anh đã lỡ tạo sự phiền toái trong lòng ba mẹ, nhưng anh hy vọng một ngày không xa, mọi việc tốt đẹp sẽ đến với anh

Phi Phụng nhún vai :

- có lẽ tôi là Chướng ngại vật trước mắt anh khi anh đã có trong tay sự nghiệp vững chắc. Nếu sự thật là thế, thì tôi xin rời khỏi ngôi nhà này và trả lại tự do cho anh.

Ông Khánh Bình lên tiếng :

Phụng à ! Để rồi bác rầy nó. Tụi con đã lớn cả rồi, ồn ào lên thiên hạ sẽ cười cho chớ chẳng ích lợi gì đâu cháu.

Phi Phụng ngúng nguẩy nói :

- Cháu không bắt buộc anh ấy phải cưới cháu, và cháu cũng chẳng màng danh lợi đâu. Nhưng chuyện gì cũng có cái thực tế của nó, ví như anh Sơn trước kia rất yêu cháu, giờ bỗng thay đổi. Ít nhất cháu phải nắm rõ nguyên nhân, rồi sau đó cháu từ từ giải quyết.

Khánh Sơn nhếch môi :

- Nguyên nhân à ? Chuyện này giờ chưa đủ để cho cô hiểu lấy hay sao ?

- Đó chỉ là cái cớ để anh bội tình thôi. Nhưng không sao, đời còn dài mà, Phụng vẫn còn chờ đợi anh được Khánh Sơn ạ ! Phụng hy vọng anh suy nghĩ lại.

Nói xong, Phi Phụng nhanh nhẩu đứng lên cúi đầu chào ông bà Khánh Bình, rồi đi một mạch ra cửa. Căn phòng khách trở lại ấm cúng đối với Khánh Sơn. Anh thở hắt ra vui vẻ :

- Khánh Vĩnh ! Nói cho anh nghe việc làm của em có sung túc lắm không? Còn cô gái lúc nãy giữ vai trò gì ở Văn phòng vậy? Khánh Vĩnh mỉm cười :

- Em lại đang lo cho anh đây. Chị Phi Phụng mà giận lên là anh ốm với chị đấy.

- Ôi ! Anh mà lo gì, cùng lắm anh sống độc thân, khi cảm thấy buồn thì đi du lịch đó đây có lợi cho anh hơn nữa là khác.

Ông Bình chen lời răn đe :

- Trước đây bốn năm, con nằng nặc đòi cưới vợ. Ba thấy Phi Phụng cũng được nên về lập tức tạo phương tiện làm ăn cho con. Rồi cũng con tự bỏ đi giao lại cho em mày. Nói thật, thằng Vĩnh mà không kiên trì suốt bao năm qua, chắc ba không thọ đến ngày nay đâu.

Khánh Sơn thình lạng, anh đang ân hận việc đáng tiếc của mình. May nhờ có Khánh Vĩnh kịp thời cứu nguy nên gia đình vẫn sung túc và đầm ấm.

Giấu những uẩn khúc vào lòng, anh vờ tỉnh :

- Ba à ! Trở về nhưng con chưa có ý định bắt tay vào công việc. Có Khánh Vĩnh thay thế cho con thêm một thời gian nữa.

- Rồi em con thì sao ? Ba muốn đưa nào cũng tự làm chủ lấy mình, đưa nào cũng lớn cả rồi.

Con hiểu ba à ! Nhưng trước mắt, con không muốn chỉ một mình con mà làm hỏng mọi việc. Con chỉ mong sao cho mọi vương mắc của con được gỡ rối, sau đó mọi người cùng chia vui với con.

Bà Bình thở dài :

Nghĩa là con đang phân vân về việc hôn nhân của con, con muốn kéo dài để tìm hiểu Phi Phụng phải không ?

- Không hẳn như thế mẹ ạ, bởi Phi Phụng dối con. Cô ấy không trung thành trong thời gian quen biết với con, điều này làm buồn lòng con nên con mới bỏ đi. Thiết nghĩ trong bốn năm xa con, chưa hẳn Phi Phụng đã chờ đợi con.

- À ! Thì la con chậm chạp với nó là vậy. Mẹ không ép uổng đưa nào cả. Có điều con phải tự giải quyết lấy, đừng để bên nhà cha mẹ cổ làm phiền lòng ba mẹ là đủ rồi. Nhưng thời gian du học con có quen biết cô gái nào không ?

- Dạ không mẹ ạ! Số mạng của con chỉ gặp không may, nên con chưa hề nghĩ đến việc lập gia đình.

- Hay ba mẹ chọn lựa cho con một cô gái làm việc trong công ty của mình. Con chịu không?

- Khánh Sơn đỏ mặt :

- Việc hôn nhân không quan trọng với con ngay lúc này đâu. Ba mẹ nên cưới vợ cho Khánh Vĩnh thì phải hơn.

Khánh Vĩnh nhưng mày :

- Em vô duyên, nên chẳng có cô nào dám nhìn đến. Em nghĩ trời dành thiệt thòi cho anh em mình đây anh ạ.

-Sao lại như thế được. Khánh Vĩnh à ! Khôngphải Hoàng Hà chịu khó vào làm việc với công ty của mình là vì em sao ?

Khánh Vĩnh nhưng mày thám nhủ : Hoàng Hà có lần nào không muốn Linh San đến gần anh và cô gái ấy có lần nào tỏ thái độ quyền uyển để Khánh Vĩnh thoáng chút phần vắn đâu ? Sao hôm nay bỗng nhiên Khánh Sơn đề cập đến ? Anh lên tiếng thắc mắc hỏi :

- Anh dựa vào đâu mà nói Hoàng Hà quán tâm đến em ?

Khánh Sơn cười :

- Thứ nhất, mẹ cô ấy và mẹ mình là đôi bạn thân thiết, kể đến cô ấy thừa khả năng có một công ty như gia đình ta. Cuối cùng lại chịu đến công ty và làm nhân viên của em.

- Thôi, thôi ! Em chưa một lần thoáng nghĩ đến điều này đâu anh.

- Cho nên em cứ tưởng cô ấy đến gần em bằng cá tính của một người em không hơn không kém. Này nhé! Em vô tình với Hoàng Hà rồi đó Khánh Vĩnh ạ. Anh nói em phải để ý mới hiểu được lời anh nói là không sai.

Ông Khánh Bình lắc đầu ngao ngán :

-Cuối cùng thì mọi việc sắp xếp chẳng đâu vào đâu Thôi, công việc hãy gác qua, rảnh lỗi ta bàn tính lại.

Rồi ông phát tay ra lệnh :

- **H**ôm nay, mình ra ngoài dùng cơm. Kể như buổi tiệc ở gia đình không hoàn tất, tôi cũng chịu trách nhiệm phần nào.

Linh San đi dọc theo hành lang rồi gõ nhẹ cửa từng phòng để tìm Khánh Vĩnh.

Đi mỗi cả đôi chân mà anh đâu cũng chẳng thấy. Cô lại đi trở xuống thang lầu, rào mát khắp Sân rồi nhìn ra cổng. Cô dừng hẳn đôi chân rã rời, mày liễu cau lên :

- Khánh Vĩnh đâu nhỉ ? Chẳng lẽ Linh San không dám nghĩ đến, chốc nữa đây cô phải đối mặt với ông bà chủ "xưng danh" kia. Dù vậy, Linh San vẫn dõi mắt trông chờ...

Bất chợt, cô thấy Khánh Vĩnh đến trước cổng, anh có vẻ hốt hải đi vào văn phòng, không màng đến cô bé đang đứng tựa lưng chờ đợi ở hàng hiên.

Chờ Khánh Vĩnh vào hẳn bên trong văn phòng, Linh San mới bước theo sau. Bất ngờ Khánh Vĩnh quay lại làm Linh San đâm sầm vào anh nơi cửa. Cô đưa tay lên trán xuýt xoa vì đau khiến Khánh Vĩnh bối rối. Anh gượng cười bảo

- Nãy giờ Linh San đi đâu ? Vừa vào văn phòng không thấy em, anh lại quay ra để tìm.

Vừa nhăn trán, Linh San vừa khẽ nói :

- Sao bữa nay anh đến muộn thế, làm Linh San phải rảo hết hành lang để tìm nè .

- Anh bận vài việc. À ! Bản thiết kế của em xong chưa hả Linh San ?
Cô gật đầu :

- Vâng, thì đấy. Em đang nôn nóng gặp anh.

- Có thật không?

- Không thật để em phải chờ đợi à ? Nhưng xem qua chắc phải có anh ủng hộ.

- Đưa anh xem.

Linh San e dè :

- Kỳ lắm ! Thiết kế mẫu áo len này là hình tượng chiếc lá bàng và một mẫu cánh hoa bàng.

Khánh Vĩnh nhướn mắt lạ lắm :

- Chắc không kỳ như em tưởng đâu, có thể anh sẽ, bổ sung vào vội em. Chịu nhé cô bé ?

San chớp đôi mắt rạng rỡ. Có Khánh Vĩnh ủng hộ, Linh San không còn lo lắng và phân vân. Vững dạ nên cô đặt chông giáy lên mặt bàn, lật ra trang giấy đầu tiên băng đôi tay run run.

Khánh Vĩnh chăm chú nhìn vào một lúc anh bật thét :

Tuyệt ! Tuyệt lắm Linh San ! Em tìm đâu ra chiếc hoa lạ lùng để kết thành mẫu thời trang này vậy ? Anh chưa hề nghe thấy đến cánh hoa bàng. Nó bé tí lắm phải không em, mà em là người đầu tiên nâng niu trân trọng bằng cả khối óc.

Sực ngỡ lại chiếc áo Linh San mặc trên người ngay buổi đầu vũ cầu, anh nhìn.cô bằng ánh mắt vui vui :

- Vô cùng tuyệt ! Nếu người mặc chiếc áo mẫu này mà cười tươi một chút, thì.:

Cô nguyệt anh :

- Xí ! Người taf thật tình lại làm trò đùa cho kê lạ mặt vô tâm.

- Thì anh đang nói thật mà Linh San ! Em tự mình trong công việc được rồi đó. Anh rất yên tâm về em.

Cô vùng vằng :

- Rồi ' anh phó mặc cho em để ngồi lên ghế giám đốc sai khiến người ta hả? Linh San hồng chịu đâu nha.

Chợt Khánh Vĩnh trầm giọng :

- Anh chỉ lo sợ em phải bâng khuâng trong công việc; nhưng xét ra em tiền bộ trăm phần rồi, anh chỉ chín mươi chín, thua em:

- Ái chà ! Hai người vui vẻ rồi há.

Không hẹn, cả hai cùng nhìn ra cửa Linh San lẹ miệng :

- Linh San chịu thua mi rồi đó, Hoàng Hà Nè! Lại gần đây, San cho xem qua công trình ấy ngày nay của San.

Hoàng Hà kháu khỉnh :

- Nào ! Cô tâm sự gì hãy maag ra đây, Hoàng Hà xem qua rồi giải bày cho Khánh Vĩnh cười nói :

- Đúng là hai cô phải là một nhà thơ.

- Í ! Bọn này không dám mơ ước đến thì đừng bảo là... là..

Hoàng Hà vừa đùa nhưng đôi mắt cô không bỏ sót một nét mẫu nào trên trang giấy của Linh San đưa ra. Bất chợt Hà lên tiếng:

- Lá bàng ! ở đâu mi tìm ra để trưng bày mẫu đó vậy? Sao không là chiếc lá xoài, lá mít gì đó hả, Linh San?

Khánh Vĩnh cao giọng :

- Các cô thường lạ lùng trước mắt tôi nên đôi lần tôi cảm nhận được bản thân mình tương tự như thế. Hoàng Hà có phản đối không Hoàng Hà dài giọng :

- Sao không là Linh San trả lời câu hỏi của anh nhỉ ?

- Lại là Linh San ! Hà không cần phải quan tâm đến cô ấy, vì còn nhiều câu trả lời khó hơn đang dành sẵn cho cô rồi.

- Chà, nguy hiểm quá hả Linh San ! Bạn có ý kiến gì trong vụ này không, chớ Hà đang hoảng đó nha.

Linh San cười buồn trả lời : - San không sợ một trở lực nào trước mắt nếu lòng mình không bận bịu vì nó, Căn phòng' bỗng im bật tiếng cười nói. Sao lại

như thế? Hoàng Hà tự phân bua : Chẳng lẽ Linh San đợc trong tâm tư của cô là Linh San đang đứng đưng chối bỏ tình yêu của Khánh Vĩnh đang dành sẵn? Không Hà đã có đủ đầy vật chất so với Linh San, cô không thể giành lấy Khánh Vĩnh vào mình vào lòng cô nặng trĩu.

Đọc rõ trong đôi mắt vô tư của bạn, Hoàng Hà thân nhiên :

- Linh San có sẵn ma lực trong người rồi nên xem tất cả đều là bóng mờ. Này nhé! Xem chừng gặp yêu thì ma cũng chạy trốn chết.

- Ôi !

- Linh San đánh yào vai bạn rồi nghiêm giọng :

- Đến đây để làm việc, Hoàng Hà phải hiểu điều này nhé: Anh Khánh Vĩnh không dễ như mi tưởng đâu.

Khánh Vĩnh trợn mắt :

Linh San muốn gây oán cho anh đó hả Không thương cũng nghĩ chút tình cho anh nhờ nghe không?

Bất chợt, Linh San run môi khi vừa nhận đợc bóng người thấp thoáng ngang qua cửa sổ Cố vội cúi mặt trước bất ngờ của Khánh Vĩnh và Hoàng Hà khiến hai người nhìn ra ngạc nhiên :

Hoàng Hà liền thoáng :

Chúng em kính chào thượng khách!

Khánh Sơn bước vào, nhoen miệng cầu hòa, hy vọng Linh San không phải khiếp đảm mỗi lần trông thấy anh. Liếc nhanh cô bé đang chớp mắt lúng túng, anh cười thật nhẹ, giọng ôn tồn :

- Chào các cô ! Tôi đến đây với hy vọng là đợc các cô trả lời về việc hôm qua ba tôi nêu ra. Hoàng Hà lém lỉnh :

- Bọn này đang hồi hộp đây nè, nhưng chưa xong việc, bởi Linh San còn đang phân vân.

Không ai hiểu Hoàng Hà đang nói những gì nên Khánh Vĩnh lên tiếng :

- Anh ngồi vào ghế với tụi em rồi chúng ta cùng bàn bạc. Khánh Sơn tỏ ra bình thản, anh tìm chiếc ghế đối diện với Linh San ngồi vào, mắt liếc nhanh. Cô ta đang cúi mặt, đôi tay vờ vờ tà áo. Nhất định Linh San sẽ là của anh, bởi cử chỉ rụt rè của cô biểu hiện rất rõ trong mắt Khánh Sơn.

- Chớp mắt, Khánh Sơn vui vẻ nói :

- Anh tự quyết định đợc không Linh San? Làm việc với anh hay Khánh Vĩnh cũng vậy thôi, anh nghĩ không để thiệt thòi về phần các cô đâu.

Hoàng Hà im bật tiếng cười vì câu hỏi .bất ngờ đến thế. Còn Linh San thì sao ? Cô nhìn Linh San đang cúi mặt, tay vờ vờ tà áo không trả lời câu hỏi của

anh, Quái ! Linh San đang nghĩ gì về hắn ? Sự nhớ đến buổi đấu vũ cầu họ đã đổi mặt và nghịch cảnh đang mở màn gây chấn. . .

Hà mím môi cười nụ. Phải hỏa tốc gỡ rối cho hai cô cậu, để Khánh Sơn cũng như Linh San không phải lằm lẩn khi phải đối mặt hàng ngày sắp tới đây.

Bồng Hoàng Hà cất giọng giả lả :

- Linh San sao không nói gì ? Anh Khánh Sơn đang chờ đợi câu trả lời của mi đó. Có chịu ở lại làm việc với anh ấy không, hay nắm đuôi Khánh Vĩnh ?

Trúng kế khôi hài của bạn, Linh San ngược mặt điềm nụ cười nhẹ, nói khẽ :

- Cho Linh San hai ngày suy nghĩ nha.

- Hà nhăn mặt :

- Linh San khó quá hà Anh Khánh Sơn hỏi thật nên' ảnh mới chịu khó đến tận đây.

- Mím môi sau một giây quyết định, Linh San nhấn mạnh lời nói :

- Trước mắt, Linh San xin nghỉ việc.

Khánh Vĩnh thoáng buồn :

- Thời gian gần đây, Linh San luôn cáu gắt. Nếu anh hay Hoàng Hà có sai quấy điều gì thì em cứ nói cho anh biết Linh San à.

Cô xoa tay vội :

- Không, không. San chỉ bối rối vì câu hỏi bất ngờ vừa rồi của ông đây thôi. Thật ra đối với San thì làm việc nơi đây cũng được, vì nơi đây đã từng mang đến cho Linh San những nụ cười trọn vẹn của các bạn. Đi nơi khác chắc buồn lắm. Nhưng Linh San muốn biết giữa hai người, ai là người trực tiếp ở công ty?

Khánh Sơn nhanh miệng :

Nếu là tôi thì sao, hả cô bé ?

Ông ư? Có lẽ tôi xin đưa hai tay lên cao để chào tạm biệt.

Ấy ! Cô đừng chia tay với tôi, bởi ba mẹ tôi mà biết cô nghỉ việc ở công ty, thì chắc chắn ông bà sẽ trối anh em tôi vào cây để làm mồi cho kiến. Khi ấy, cô có tội lớn đó nha.

Họ mở cuồng nhiệt trong nháy mắt, nhanh nhả ! Hoàng Hà như vui lây cùng bạn, cô tíu tíu :

- Linh San ngoan lắm đấy ! Chẳng qua các anh hồng biết cái sừng của cô bé mọc ở hướng nào nên chưa ai tìm được để bẻ gãy.

- Tổ triệt nhà mi đi Hoàng Hà! Ta hồng đùa đầu nhé.

Cô bạn cười sặc sụa :

-Ui... ui... Bữa nay Hà mới thưởng thức được tài giận dữ của Linh San.

- Hứ ! Bữa nay các người nhàn nhã ghê há nên có một bữa họp mặt lạ kỳ.

Hoàng Hà chun mũi :

- Cùng lắm cũng tương đương với chiếc lá bàng kỳ lạ của mi thôi. Nhưng Linh San, có công nhận chiếc lá của mi đẹp không? Linh San nguýt bạn với đứng lên cầu nhàu :

- Mình về trước vậy, hết giờ làm việc rồi.

Linh San ngoe nguẩy bỏ ra về để lại những đôi mắt trông theo lạ lắm. Họ cùng buông tiếng thở dài.

Khánh Vĩnh khẽ bảo :

- Linh San rất kháu nhưng nội tâm cô bé có vẻ sâu lắng. Hà có cùng một ý nghĩ với tôi không ?

Cô gái ngoan ngoãn trả lời :

- Anh chỉ đoán đúng một phần nào trong tâm tư của Linh San thôi. Riêng Hà, từng học chung lớp với nó suốt bảy năm trời nên quyết chắc Linh San rất cô đơn

- Khánh Vĩnh thở dài :

Đời thường là thế Cô ấy thiếu hẳn nụ cười nhưng bù đắp cho Linh San là ở tài năng hiếm hoi... à, Hà này ! Sau khi về nhớ, ghé qua Linh San bảo cô ấy đừng bỏ việc. Anh Khánh Sơn chỉ đùa để anh em được cười mở thôi.

- Các anh không phải bận tâm vì Linh San, nó rất thích thú với công việc ở đây.

- Cô ấy bảo như vậy à ? Tôi lại tưởng chuyên môn của cơ ta là chơi vũ cầu chớ.

Hoàng Hà mỉm cười :

Và anh gặp phải trớ trêu với cô bé thiết kế rồi, phải không?

Khánh Sơn trầm giọng cười nói :

- Có lẽ vì ngưỡng mộ tài năng nên tôi hưởng trọn đôi mắt liếc xéo của Linh San và được cô ấy nhìn thấy tôi như nhìn một quái vật

- Ai biểu anh không cho bạn Hà biết anh cũng là một thành viên của công ty ? Nhưng chuyện đã qua rồi, nhắc lại xem chừng Linh San nó nghĩ việc thật đó nha: Khánh Sơn thở hắt ra có vẻ lưỡng lự. Hà lẳng lẳng trông rõ thái độ của hai người đàn ông đang ngồi đối diện. Cô nhủ thầm : Nhất định Linh San không thoát khỏi vòng dây oan.

Vừa trông thấy dáng của Linh San uyển chuyển trên con đường dẫn đến công ty, Khánh Sơn chớp mắt thật vui. Nhất định cô bé ở đoạn đường không xa nơi căn phố anh vừa mua được. Khẽ mỉm cười, anh vội vẫy tay gọi chủ quán tính tiền. Chờ cô bé đi ngang qua, anh sẽ theo sau và tình nguyện đưa cô bé đến tận nơi làm việc.

Chợt Khánh Sơn dừng hẳn đôi chân nơi hàng hiên trở mắt chăm chú nhìn vào chiếc tắc xi vừa tấp vào lề đường, môi nhếch lên phiêu bạt. Đồi đen trắng là thế đó. Phi Phụng chung tình với anh là thế đó ư?

Trông thấy Khánh Sơn, Phi Phụng bất ngờ đến thảng thốt :

- Khánh Sơn ! Anh đến đây *sớm* thế này chắc phải có hẹn với bạn ?

Khánh Sơn bình thản :

Nhưng vương vấp gì đến Phụng nhỉ ? Người đàn ông cười mở :

Hai người quen nhau à ?

- Chúng tôi là bạn học của nhau.

- Vậy thì mời bạn đi em

Người đàn ông tự nhiên trước Khánh Sơn khiến Phi Phụng bối rối. Cô lắc đầu :

- Anh ấy sắp đến giờ làm việc, chắc ảnh không rảnh rồi.

Nhưng Khánh Sơn muốn làm sáng tỏ vấn, nên anh vờ bắt tay người đàn ông lạ ra vẻ niềm nở :

- Hân hạnh ! Hân hạnh ! Tôi là Khánh Sơn.

Người đàn ông cao giọng tự hào :

- À ! Cậu cứ gọi tôi là Song Hùng, chủ nhân của khách sạn kiêm vũ trường "Thiện Thai". Còn đây là cô vợ bé bỏng của tôi.

Khánh Sơn liếc nhanh Phi Phụng cùng nụ cười mỉa :

- Chúc mừng ông bà ! Hẹn dịp khác gặp lại ! Tháo gỡ được những gút mắt ngay buổi sáng đẹp trời, Khánh Sơn ngược mặt ngắm trời mây. Màu nắng hồng lóe sáng, ánh bình minh tuyệt vời sưởi ấm nỗi lòng băng giá qua bao nhiêu ngày hắt hiu. Anh ung dung ra xe ngồi vào, miệng huýt sáo, tay ôm vô lăng nhắm

thẳng hướng cô bé vừa để gót chân lại. Dừng xe nơi cổng công ty, Khánh Sơn vừa bước xuống, chợt anh ngăn người ra vì Linh San đang khoanh tròn tay kính cẩn cúi đầu chào. Khánh Sơn ơi ! Cô ta có vẻ lấm lét khi trông thấy mi rồi, cô không bỏ ngỡ để mi đùa giỡn đâu nhé !

Dừng lại nổi niềm riêng, Khánh Sơn vờ hỏi :

- Khánh Vĩnh đến chưa cô ? Cô bé lấp bắp :

- Da... thưa... anh Vĩnh chưa đến.

- Còn Hoàng Hà ?

- Dạ... cũng chưa Sơn cười nụ, giọng nghiêm trang :

- Cô sợ tôi lấm hủ Linh San ? Tôi chưa được một lần tiếp xúc với cô trong hoàn cảnh yên ắng thế này.

San nhăn mặt lo âu :

- O xin lỗi... Ông cần gì ở nơi tôi ?

À! Tôi được phép trò chuyện với Linh San chứ ?

Linh San lý lẽ nói :

- Đối với bản thân tôi lúc này, tôi lấy quyền gì để cấm đoán ông.

- Linh San nè ! Cô đã nghĩ quấy cho tôi rồi đó. Tôi... tôi chỉ mong Linh San đừng rời bỏ nơi đây. San nhìn anh dụi dàng :

- Xin ông an tâm. Dù gì thì tôi cũng mang ơn hai bác và cô bạn Hoàng Hà, nên tôi nhất quyết sẽ ở lại.

- Sao Linh San nói chuyện nghe buồn thế? Tôi chỉ mong muốn cô vui trong công việc sắp tới thôi.

- Tôi tự hiểu lấy mà.

- Hoàng Hà có vui vẻ để làm việc với Khánh Vĩnh không, hủ Linh San ?

Cô đáp gọn :

- Chúng tôi chưa có một ngày biết buồn mà ông

Khánh Sơn ngần ngợ nhìn Linh San. Anh suýt kêu lên vì đôi mắt chớp nhanh ngày xưa bỗng hiện về trong tâm não. Bé con của anh ! Bây giờ em ở phương trời nào ? Chiếc lá bàng em còn giữ hay em đã quên ?

Bỗng Khánh Sơn dụi giọng :

Linh San à ! Tôi mong cô hãy xem tôi như Khánh Vĩnh vậy, để chúng ta được cởi mở thân thiết nhau hơn. Tôi hy vọng Linh san không phụ lòng tôi khi bắt tay vào việc mới.

San e dè :

Ngược lại, hy vọng của tôi luôn mong mỏi ở ông và bà, hãy nương tay cho tôi được nhờ.

Anh mỉm cười :

- Linh San chỉ ngại ở "bà" thôi hả ? Nhưng mẹ tôi có biết gì với những việc làm hằng ngày của cô.

Linh San phân bua :

- "Bà" tôi muốn nói ở đây là vợ ông đó.

- À! ra là thế ! Thôi được, tôi hứa với Linh San là bà nhà tôi sẽ không đến đây đâu.

Cô cứ tự nhiên

Liếc mắt ra cửa, Sơn tiếp :

- Khánh Vĩnh đến rồi kìa, có cả Hoàng Hà.

Linh San âm thầm lui bước trở vào phòng làm việc.

- Bất ngờ, Khánh Sơn vẫy tay gọi lớn :

- Lại đây Khánh Vĩnh ! Cả Hoàng Hà nữa. Anh muốn bàn vài việc với các em để anh còn đi công chuyện.

Liếc nhanh Linh San, Khánh Vĩnh hỏi :

- Chuyện gì ? Có cần đến Linh San không anh ?

- À, anh vừa nói chuyện với cô ấy. Bây giờ thì đến lượt em và Hà.

Nhưng chuyện gì mới được chứ anh ?

Khánh Sơn cao giọng :

- Linh San hứa làm việc với anh, còn Hà thì sao ? Cô có vui vẻ để ủng hộ Khánh Vĩnh không đây ?

Ngần ngừ một giây, Hà nói :

- Chà... khó đó nghe 1

- Cô lờm mắt về bạn giận dữ - Linh San không đi theo Khánh Vĩnh à ? Mi điên lên rồi hả Linh San ? Cô cười hiền :

- Vì Hoàng Hà có chịu ở lại đây đâu

- Ôi trời! Khánh Vĩnh đang biến sắc kìa Linh San. Mi quên là... là...

San tiếp lời bạn :

- Không có anh Khánh Vĩnh thì mình không có được ngày này Nhưng Linh San tự xem tất cả là một gia đình của anh ấy. Hoàng Hà ! Mi không chịu hiểu cho Linh San chút nào cả. Bạn muốn mình lập tức ra về ư?

Khánh Vĩnh trầm giọng :

- Linh San nói phải đó Hà ạ. Và lại, anh Khánh Sơn đang cần có Linh San ngay lúc này mà. Công việc của chúng ta xem như xong, khi nào tách rời chi nhánh, bọn anh kéo nhau đi nhé Hà. Cô lằng nhằng mãi không sợ anh Khánh Sơn giận lên hay sao ?

Hoàng Hà thấp giọng :

- Mình đành chào thua

- Linh San vì một chút hiểu lầm mà nở cái dứt, Hà biết nói gì với bạn ngay lúc này đây ?

Linh San cong môi :

- Hoàng Hà lạ ghê vậy ? Tại Linh San...Ồ Hoàng Hà có phương tiện đi xa hơn nơi đây được cơ mà.

- Cô bạn ngần ngại rồi im tiếng, đưa mắt cảm thông trao cho Linh San. Có lẽ ngay giờ phút này, cô càng quý mến bạn hơn bao giờ hết.

Chớp mắt yờ tời tẩn, Hà cao giọng :

- Hà hiểu rồi Linh San ơi ! Tại mi không chịu giải thích nên Hà luôn nghĩ bạn cố tránh xa mình đó thôi.

Hứ ! Người ta' có biến mất đâu mà lo dữ vậy. Anh Khánh Vĩnh ! Nhớ cho Linh San gọi bạn đó nha.

Khánh Vĩnh mỉm cười :

- Tôi hy vọng sau khi tách rời hai cô ra, anh em tôi không phải đau đầu vì lẫn lộn những "lời hay ý đẹp" của các cô.

- Ôi ! Hoàng Hà kêu lên rồi háy mắt với Khánh Vĩnh - Chỉ ngại đến lúc ấy, anh tìm những lời vớ vẩn của bọn này để nghe mà không có đâu nha.

- Thôi, thôi. - Linh San khoát tay - Việc của ai người nấy biết. Riêng Linh San, làm việc đúng giờ đúng giấc, sau đó về nhà nghỉ ngơi là xong.

Khánh Sơn nheo mắt :

- Cần tài xế đưa đón không, Linh San ?

San nghiêm giọng :

- Tôi quen cuộc bộ rồi ông ạ, và tôi cảm thấy thích thú.

Hoàng Hà chen vào :

- Tôi tình nguyện làm tài xế cho Linh San rồi, nên không ai được quyền giành quyền lợi của tôi.

Khánh Vĩnh bồng cái gấu :

- Thôi, cho tôi xin đi. Để Linh San lo cho xong bản thiết kế của cô ấy, sau đó ,tùy ở Linh San...

Cô mím đôi môi xinh xắn :

- Anh Vĩnh nói rất phải. Vậy San xin phép được trở lại với công việc của mình nhé !

Tích tắc, cô quay lưng trở về bàn, bỏ lại Khánh Sơn Yởi tâm trạng lâng lâng.

Mắt nhắm chiêu gọi theo làn khói thuốc quện quanh thân bàn, Khánh Sơn cố nén tiếng thở dài bởi nỗi thất vọng sau lần tổ chức đi du lịch. Mong mỗi đầu tiên của anh là được đến gần Linh San hơn bên những phút giây vui chơi, nhưng mọi việc trái với suy nghĩ của anh vì cô ấy chối từ.

Nâng nhẹ chiếc lá trên tay, trân trọng kỷ niệm của tuổi ấu thơ đi qua. Một phút êm đềm được lắng đọng trong tâm tư, Khánh Sơn quăng vội điều thuốc đi vào nhà.

Bất chợt, anh dừng lại trước cửa vì một giọng quát tháo :

- Lão già vô tình bên kia, mau sang nhà cô nương bồi thường chiếc áo cho ta.

Khánh Sơn nhíu mày lạ lẫm bước lùi đôi chân, rồi khom người nhìn xuống sân thượng nhà bên cạnh ánh đèn mờ mờ le lói vừa đủ soi bóng cho anh nhận được hai mái đầu dang ngang trông lên.

Nhìn đồng hồ tay chưa đầy mười giờ đêm, anh nhẹ lắc đầu *mím* cười. Rắc rối đến nữa rồi sao ? Dù sao thì mình cũng sang nhà bên ấy một lần, vì cùng vách mà.

Cho tay vào túi quần, anh đi nhanh từng bước xuống thang lầu. Anh không phân vân trước lúc đối diện với một giọng nói trong veo, gay gay còn lảng vảng bên tai nên đi vội xuống nhà dưới để sang nhà bên cạnh.

Đứng mỗi đôi chân mà vẫn không nghe thấy tiếng người, Khánh Sơn nhìn lên vách. Quá may mắn ?

- Anh nhủ thầm rồi đưa tay nhấn vào nút chuông điện.

Khi cánh cổng vừa mở hé, Khánh Sơn tròn xoe đôi mắt ngỡ ngàng. Anh vội vã xô dạt cho cánh cửa mở rộng hơn, rồi tùm tùm cười, khẽ nói :

Linh San ê đây sao ? ở một mình với bà ngoại ư?

Linh San ngăn người nhưng khẽ gắt : Là ông à ? Đừng hỏi nhiều, hãy đèn cho tôi chiếc áo đi. Bà Hạnh lò dò đi ra xen vào :

- Vào nhà ngồi đi cháu ! Toàn là người quen cả mà, sá gì một chiếc áo chứ ? Khánh Sơn theo bà vào nhà, anh ngồi vào ghế và nói :

- Thưa bà, cháu không biết Linh San đang ở đây với bà. Cháu thật vô ý, vô tứ để cô ấy giận.

Bà Hạnh ngạc nhiên :

- Ủa ! Cậu quen biết với cháu tôi à ?

Linh San nói nhanh :

- Ông Khánh Sơn là ông chủ nơi con làm việc đó vú ạ

- Vậy à ! Chắc cậu là anh của Khánh Vĩnh mới du học về phải không?

- Dạ, cháu vừa về đến nhà là nhận việc ngay. Cũng may nhờ có Linh San chịu nhận ở lại làm việc cùng cháu nên cháu rất yên lòng.

Ngoài bản chất thật thà, cô ấy còn có tài lắm, bà ạ.

Nhìn cháu gái của mình, bà Hạnh trùi mền bảo :

- San à ! Cậu chủ vừa khen tặng cháu đó, sao cháu không vui vậy ?

- Ậm ở giây lâu, Linh San chột buông tiếng :

- Ông không nên khen tặng tôi trước mặt bà của tôi. Lỡ ngày nào đó ông hoặc bà cho tôi nghỉ việc, tôi sẽ trả lời sao khi. Vú tôi muốn biết, hả ông?

Khánh Sơn thoáng buồn :

- Linh San muốn ngăn cách tôi ra thôi, nên không màng quan tâm đến những lời thành tâm của tôi.

Bà Hạnh ôn tồn :

- Trước đây, bên Linh San có cậu Khánh Vĩnh kề cận và nâng đỡ trong công việc nên tôi an tâm. Còn bây. giờ thì người môi, việc mới trách, sao nó không khỏi ngỡ ngàng hả cậu ? Tôi hy vọng cậu cũng. như Khánh Vĩnh, cùng một ý thì mọi việc không. phải đắn đo trong lòng.

Khánh Sơn nhăn trán bứt rứt: Gặp được Linh San trong hoàn cảnh khá đặc biệt đến nơi anh phải bất ngờ và cuống quýt. Chưa kịp lúc tách hờn cô ấy lại đương đầu với bà vú của cô vì xung quanh là công Yiệc, công việc...

Dù vậy anh vẫn miễn cưỡng trả lời :

- Thưa bà ! Cháu được nghe ba mẹ cháu kể lại chuyện kinh doanh a g;a đình, cũng như Linh San đây luôn chu đáo để luôn hoàn thành công việc, nên ba mẹ cháu rất quan tâm đến Linh San bà ạ.

Linh San cau mày nói :

- Tôi không hiểu ông muốn nói những gì với tôi cả Khánh Vĩnh và Hoàng Hà cũng thế, nên tôi luôn ngỡ mình sống trong khuôn phép nào đó không lối thoát.

- Cô nghĩ quấy cho lời nói của tôi rồi Linh San ơi. Bởi ba mẹ tôi luôn mơ ước cô sẽ là con dâu ngoan trong gia đình.

Linh San trở mắt phân bua :

- Tôi không yêu Khánh Vĩnh, ông hiểu chứ.

Khánh Sơn tươi tắn :

Nhưng Linh San có để ý anh chàng nào chưa ?

- Ông hỏi gì mà kỳ vậy ? Tôi chỉ biết mỗi mình vú của tôi thôi. Ngoài ra mọi người xung quanh đối với tôi không là gì cả, đến ba mẹ tôi cũng đành bỏ tôi được kia mà.

- Linh San òa khóc trong tay khiến Khánh Sơn ngỡ ngàng nhìn sững. Bà Hạnh nghẹn giọng :

- Linh San à ! Con đang nói chuyện với cậu chủ mà không giữ ý tứ gì cả. Nè đừng khóc ? Cậu chủ đang cười con kìa.

Linh San ứa chạy lên thang lầu cố lẩn tránh nỗi đau triền miên bỗng hiện về . Cô quăng người trên giường mà lòng tê buốt. Sao thế Linh San ? Mi đang diễn trò ảo thuật trước đôi mắt nhà nghề ư? Hẳn đã có gia Đình và đang hạnh phúc, sao mi bôi xóa được những ám ức khi đối diện với hấn ?

Bà vú lắc đầu nhìn theo Linh San, rồi quay lại cậu thanh niên ngượng ngập nói :

- Linh San nó bất thường nên tôi thật ái ngại.

Ngảng mặt nhìn bà, anh trầm giọng :

- Cháu xin hứa với bà không để Linh San sống trong phiền não. Cháu mong bà hãy an tâm. Sáng mai, cháu trở qua thăm bà. Khánh Sơn đứng lên nhẹ gật đầu chào bà ra về . Căn phòng đêm nay ám áp đến lạ.

Khánh Sơn đi khắp một vòng ở lầu một, rồi lầu hai, miệng huýt sáo yêu đời. Chắc chắn đêm nay anh sẽ không ngủ được. Nhưng em có thức trắng như anh trong đêm nay không, Linh San ?

Khệ nệ chiếc giỏ trên tay, bà Hạnh cầm cúi từng bước đến trước hiên nhà và đưa tay xô đạt cánh cửa để bước vào, miệng bà lẩm bẩm :

- Con bé này ngủ mãi đến giờ vẫn chưa chịu thức à ?

Bỗng có tiếng xe thắng gấp trước hiên nhà. Bà ngoảnh đầu lại nhìn, chột há hốc mồm kêu lên :

Khánh Bình! Cậu... cậu là Khánh Bình ?

Buông vội chiếc giỏ trên tay, miệng bà thều thào :

- Cậu... Khánh Bình... Bao nhiêu năm qua cậu ở đâu... và... tin tức của ba mẹ Linh San thế nào rồi ?

Mở tung cửa xe, ông bà Khánh Bình cùng bước xuống, rồi rít nắm tay bà vú đi vào nhà.

Ngồi và ghé cùng bà Hạnh, ông Bình vờ tươi tắn :

- Dì ạ ! Cháu không ngờ Linh San lại ở đây Nhưng con bé đâu rồi hở dì ?

Bà Hạnh ghen ngào :

- Các cậu kéo nhau đi bỏ lại con nhỏ tội nghiệp: Nó hỏi tôi về ba mẹ của nó ... Tôi thật khổ tâm khi các cậu không một lá thư gửi về.

Nhăn trán, ông bảo :

- Dì ạ ? Cháu xin dì hãy bình tĩnh, rồi thủng thỉnh cháu kể hết mọi việc cho dì được rõ .

Bà nóng lòng hỏi ngay :

- Hay cha mẹ nó đã chết cả rồi hả cậu ? Cậu cứ nói thật với tôi một lần thôi cho tôi hiểu được, để con nhỏ nó không phải thắc mắc mỗi lần nhớ đến những người thân của nó .

Bà Khánh Bình lên tiếng :

- Chúng cháu đến đây để thăm Linh San, nhưng thật không ngờ... con bé lại là...

Bà Hạnh lắc đầu :

- Dì hiểu rồi. Con bé nó đang làm việc ở công ty của vợ chồng cháu. Ôi! Biết được không trốn thoát sự lừa dối, liệu nó dám ngông nghênh để chào hỏi ông bà chủ của nó hay không đây?

Khánh Sơn bước vào nhà lên tiếng :

Linh San chối từ chuyến du lịch lần này nên ba mẹ cháu, cả đến cháu phải ở lại vì cô ấy.

Liếc mắt về phía con trai, ông ôn tồn bảo :

Khánh Sơn à! Dì Hạnh đây là bà cô và cũng là bà vú của Linh San xưa kia ở cùng quê với ông bà nội của con. Sau khi ba mẹ dờn đi, mãi hôm nay mới gặp lại dì. Con vui không?

Sơn liến thoắng :

Nhất định là vui rồi ba ạ, vì con tin chắc Linh San cũng như bà vú đây, không nở ngoảnh mặt với gia đình ta, Bây giờ ông Khánh Bình mới trầm giọng

Di ạ ! Năm đó Khánh Sơn nó lâm bệnh nặng nên vợ chồng cháu lo chạy chữa cho con. Sau nửa tháng con trai cháu nó khỏe hẳn, thì tụi cháu nhận được tin không lành...

Bà Hạnh sùng sờ :

Trời ơi! Vậy là con nhỏ nó đành bơ vợ sao ? Tôi chl e nó đau lòng rồi sanh ra cuồng trí. Cậu mợ đây có lẽ may mắn hơn tụi nhỏ rồi.

Cúi mặt nghẹn nức, bà nói tiếp :

Thôi, cậu mợ với cháu về đi và đừng tiết lộ gì cho Linh San nó blết hết. Khánh Sơn nói khẽ : Nhưng cháu xin bà đừng cho Linh San nghi việc, bà nhé !

Cháu cứ an tâm ! à, còn Khánh Vĩnh đâu rồi hở cháu?

Dạ, em cháu cùng Hoàng Hà đi chuyên du lịch với các bạn trong công ty. Hai ngày nữa mới về.

Ông Bình phân bua :

Sở dĩ mình gặp lại trong dịp tình cờ thế này là do Linh San tạo ra đó di. Con bé

nó bảo bận về quê thăm ngoại của nó, vì vậy mà vợ chồng cháu phải ở lại. Với lại thằng Khánh Sơn nó không chịu đi, nhưng sáng nay nó hồi hả về đặng nhà bảo Linh San không khỏe nên đưa vợ chồng cháu đến đây thăm con bé .

Ồi! Nó có bệnh hoạn gì đâu, chắc là nó không thích vui chơi nên ở nhà với di đó thôi. Để rồi di gọi nó xuống đây chào hỏi ông bà chủ của nó.

Ông Bình khoát tay :

- Hay là để Linh San nghỉ ngơi, rồi dịp khác vợ chồng cháu đến thăm di trong hoàn cảnh vui hơn, di nhé ! Bây giờ thì vợ chồng cháu sang nhà của Khánh Sơn, xem nó mua căn phố này để dùng vào việc gì cho tương lai của nó.

- Ồ! Nhưng sẵn dịp mời vợ chồng cháu cùng Khánh Sơn sang đây dùng com luôn thể nghe Khánh Bình !

Ông Bình lưỡng lự rồi đưa mắt nhìn sang vợ, nhưng Khánh Sơn cao giọng líu ríu :

- Đồng ý đi ba! Con sẽ mang thêm vài món ăn đã có sẵn phụ vào mâm com với bà.

Bà Hạnh vui vẻ :

- Thằng nhỏ nhanh nhẹn quá hả Khánh Bình ?

Ông bà tùm tùm cười hài lòng với sự khéo léo của con trai rồi cáo từ.

Vừa bước vào bên trong ngôi nhà của Khánh Sơn, ông Bình chợt hỏi :

- Tiền ở đâu mà con mua căn phố này hờ Khánh Sơn ?

Anh đáp tỉnh :

- Sang bên ấy, con vừa đi học vừa làm phụ thêm đó ba.

Ông nhìn chằm chằm con trai bằng ánh mắt bờ ngõ. Thằng con trai mà ông từng kêu than đêm ngày yì chun một lần nó nghĩ đến tương lai, ấy thế mà hôm nay Khánh Sơn đã làm ông ngỡ ra vì cá tính riêng biệt của nó.

Bước dần lên cầu thang của lầu một, chân ông chùn lại nhìn sững vào, hai bên căn phòng được treo nhiều tấm tranh sơn mài. Ông bước đến tấm tranh cuối cùng nhìn thật gần rồi chắt lưỡi bảo :

- Tấm tranh này tuyệt lắm ! Con có biết tên của tác giả của nó không ?

Khánh Sơn mỉm cười :

- Vô danh.

Không thắc mắc với câu trả lời lấp lửng của con, ông Bình ngồi vào ghế dựa người ra sau, mắt sầm buồn khiến Khánh Sơn lo âu :

- Ba không hài lòng khi con tự mua căn nhà này, hả ba ?

Gọi vợ, ông bảo :

- Ngồi vào ghế đi bà ! Tôi muốn bàn một việc quan trọng và có liên quan đến Khánh Sơn, con trai của bà.

- Có quan trọng lắm không ba ?

Khánh Sơn hỏi nhanh. Ông trầm giọng bảo :

Sao lại không hả con ? Bây giờ ba muốn biết giữa con và Phi Phụng ra sao rồi ? Thật là khổ khl con luôn bướng bỉnh.

Anh lẹ miệng nói :

- Phi Phụng không trở lại nhà mình đâu ba. Cô ấy đã có chồng và vừa đổi mặt với con cách đây không lâu.

Ông trớ mắt thăm dò :

- Nó đã có chồng ? Sao nó còn đến gia đình ta và tỏ ý rất thương yêu con trước mắt của ba mẹ ?

Vậy nên mới có những sự việc nhầm lẫn. Nhưng con hứa sẽ không để ba mẹ lo âu vì việc riêng của con một lần nữa đâu ba.

Ông thở dài :

- Ba mẹ cưới Linh San cho con, con đồng ý chứ ?

Khánh Sơn đỏ mặt ấp úng :

Vội vã quá nên con chưa suy tính, vả lại Linh San quá vợ tư, con không thể làm gián đoạn niềm vui của cô ấy.

Nghĩa là con không yêu Linh San ?

- Nếu con đồng ý thì lát nữa đây, ba mẹ sang bên nhà dì Hạnh thông qua. Ba tin chắc dì không nỡ từ chối.

Khánh Sơn lắc đầu :

- Chưa được mở lời như thế đâu ba, bởi gia đình ta vừa gặp lại bà và mỗi hoàn cảnh có khác, nên con e thăm bại sẽ nhận lãnh về phần con thôi.

Bà Khánh Bình lên tiếng :

Khánh Sơn à ! Sở dĩ ba con tin chắc là vì thưở xưa, ba mẹ của Linh San cùng ba mẹ đã hứa kết tình thông gia. Một trong hai đứa con trai của mẹ, đứa nào cũng được. Trước đây mẹ luôn mong con bé sẽ là dâu trong gia đình, nhưng tiếc là Linh San luôn vô tình với Khánh Vĩnh.

Khánh Sơn dựa người ra ghế sau lời nói của mẹ rồi thở phào liền thoáng :

- Nhờ vậy ba mẹ mới nhắc nhở đến con chứ không thì con đâu có phần...

- Cái thằng ! - Bà nương mày – Nhưng rồi con thấy thế nào với ý kiến của ba mẹ hở Sơn ?

Khánh Sơn gật gù :

Thôi thì cứ để Linh San quyết định

- Lỡ con bé lắc đầu thì sao ?

Đành vậy thôi, chứ ép buộc cô ấy chẳng tốt đẹp gì đâu ba.

Ông Bình thở ra :

- Nhưng ba mẹ muốn và mong con được thành người. Ba mẹ chỉ lo cho tương lai và hạnh phúc của con.

Đến lượt Khánh Sơn nhăn mặt :

- Con đã một lần ân hận nên con chưa dám quyết định cho mình thêm một lần ray rứt nữa đâu ba. Linh San không ưa con tí nào

- Con đã đổi mặt với nó rồi à ?

Hình như cô bé khiếp đảm mỗi lần trông thấy con.

Ông Bình cười vỗ vào vai con trai :

Rồi Linh San nà sẽ thương con và thương rất nhiều nữa kia. Nhưng thôi, bà hứa sẽ chu toàn việc hôn nhân cho con, miễn sao con đừng cãi lời ba mẹ là được.

Khánh Sơn ngẩn ra sau những lời nói của cha mẹ. Anh ung dung ra sân thượng lặng ngắm chậu bàng, một chiếc lá lật phất như đón đợi. Anh lắc đầu phân vân và không thể quên cô bé ngày xưa ấy. Làm sao anh tìm gặp được em, hỡi chiếc lá bàng?